

Essay i metodelære

Sue-Chu, Natalie Stout

Sosiale arenaer i studentboliger

23.10.11

FORORD

Jeg hadde mitt første møte med diplomene på diplomgjennomgang i første klasse. Når jeg tenker tilbake så virker det fryktelig lenge siden, noe som forundrer meg da jeg alltid har trodd at tida har gått så fort de siste årene. Det var nesten som om dette med diplomene bare smøg seg innpå meg, og plutselig så måtte en del avgjørelser bli tatt. Jeg måtte virkelig stoppe opp og tenke. Det som slo meg da var at jeg ikke har gjort dette på en stund. Bare tenkt. Det har alltid vært så mye som måtte gjøres, jeg har skrevet lister over hva som må til og vært pliktoppfyllende og strøket det ene punktet etter det andre av lista, men jeg har aldri tenkt så mye på hvem jeg som person og arkitekt er, og hvem jeg som arkitekt ønsker å være når jeg er ferdig med fem års skolegang. Dette skulle jeg sikkert ha tenkt på tidligere, men dette har da ikke skjedd. Før nå.

“THE FISHBOXHOUSE”

Mitt ønske om å bli arkitekt kan kobles til min barndom. Da jeg var lita dro vi hver sommer hjem til øya som min mor kommer fra. Denne øya ligger midt ute i havet, nord for Skottland, og det kom til stadighet drivtømmer opp på stranda. Dette var da fiskerne fremdeles brukte fiskekasser av tre, og noen av disse kassene forsvant til havs og endte opp med å flyte opp på strendene på øya. Min bestefar tok da vare på disse kassene, og sparte de til sommeren. Jeg husker ikke når det starta, men hver sommer så bygde pappa og bestefar et lite hus som vi kunne leke i av disse kassene, og huset ble kalt «the fishboxhouse». Alle de andre barna på øya ble like glad som vi ble i dette gjenfødte sommerhuset, og sommer etter sommer så ble dette det naturlige samlingsstedet og alle var velkomne. Vennskapet mellom oss barna vokste fram til å bli noe konstant, og det var som om det var i går, og ikke et år senere, at vi samlet oss rundt huset, vasket det ene vinduet som bestefar hadde spart på fra året før, og egentlig bare lekte. I ettertid så har jeg tenkt veldig mye på dette. Jeg vet ikke hvordan det hadde vært om vi ikke hadde hatt dette lille lekehuset. Jeg vet ikke om jeg hadde hatt de samme gode vennene som jeg har den dag i dag, da vi alle har ulike aldre, og egentlig er totalt forskjellige. Det var

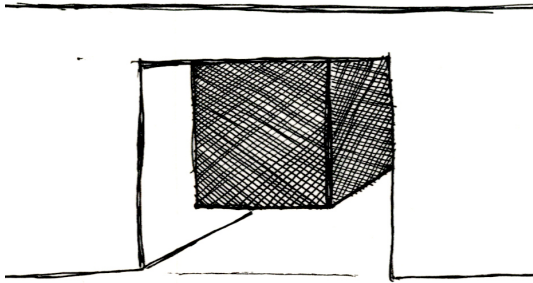
Familiebilder tatt av mamma; hun mente helt klart at huset i seg selv ikke var verdt et bilde da det ser ut til at vi ikke har et enda bilde av bare huset. Det øverste er tatt inne i huset. Det nederste er tatt utenfor huset.

som om det lille enkle huset ble det store knutepunktet, og når jeg tenker tilbake på det, så er det kanskje mitt første møte med hvor mye en menneskelaget struktur kan påvirke en situasjon. Det er kanskje på en litt enkel måte mitt første møte med arkitektur. Det er i alle fall mitt første eksempel på hvor mye en struktur kan ha noe å si for flere andre ledd, og hvor mye en struktur kan påvirke relasjonene mellom mennesker. Jeg hadde alltid hatt et hjem, en plass å bo, en seng å sove i, og dette ble noe som jeg neste tok for gitt, men den lille trestrukturen og dens eksistens ble veldig viktig i de første somrene av mitt liv.

Dette første møte med arkitektur er ikke noe som jeg forteller til folk. De fleste skjønner ikke at det går ann å legge så mye vekt og betydning i et hus bygd opp av drivtømmer, og ikke bare drivtømmer, men gamle fiskekasser. Det er nesten litt for simpelt, og hører ikke hjemme blant fortellingene fra andre klassekamerater som har hatt arkitektforeldre, og som har hatt sommerferier der de har besøkt kjente verk av Le Corbusier. Mine foreldre var i medisiner verdenen, og jeg hadde sett på sykehus og var veldig god på førstehjelp. Jeg ante ikke en gang hvem Corbusier var da jeg begynte i første; noe som igjen er noe som jeg aldri har sagt før nå. Jeg begynte dermed arkitektstudiet med

en ekstrem nysgjerrighet, og når folk spurte hvorfor jeg ville bli arkitekt, så turte jeg ikke å si at det bare var noe som fasinerte meg, og at det var det sommerhuset som var grobunnen til den fasinasjonen. Jeg kunne ikke si at det var noe veldig sterkt for meg, rent følelsesmessig, å gå inne i gode bygninger. Jeg hadde ikke ordforrådet, og jeg hadde ikke den teoretiske tyngden. Jeg begynte dermed på bar bakke, og jobbet veldig intuitivt og prøvende.

I ettertid så ser jeg hvor viktig dette lille sommerhuset har vært for meg. Jeg ser også hvor lite jeg har sett hvordan dette har påvirket meg som arkitekt, og hvordan det påvirker meg fremdeles. Det å skape situasjoner som kan gi grobunn for gode relasjoner er noe som går igjen i alle prosjektene mine, noe jeg ikke har sett før nå. Det sterkeste eksempelet på dette relasjonsønsket kom til syne i et prosjekt jeg gjorde i andre klasse. Når jeg ser tilbake på det, så var også dette prosjektet utrolig avgjørende for hvordan de neste årene på studiet utspant seg for min del. Første klasse hadde vært, som det sikker er for de fleste, et kaotisk år for meg. Jeg hadde som sagt ingen faglig tyngde å relatere til arkitekturen, så alt var nytt for min del. I andre klasse begynte jeg å ane at jeg kanskje hadde min styrke i å komme på gode ideer, og at min

til tider for sterke forestillingsevne kunne brukes til å leve meg inn i de ideene som jeg skapte, og dermed gi meg en helt egen tro og overbevisning om ideene mine. Det som jeg manglet, og fremdeles mangler, er å rettferdiggjøre min idé rent visuelt for andre. Det hjelper lite å ha en god idé om den ikke kan deles. Men ideen, som jeg kalte "danseboxen" for meg selv, henger fortsatt ved meg, men det er først nå at jeg kanskje forstår hva det var som appellerte til meg, og hvorfor jeg likt den.

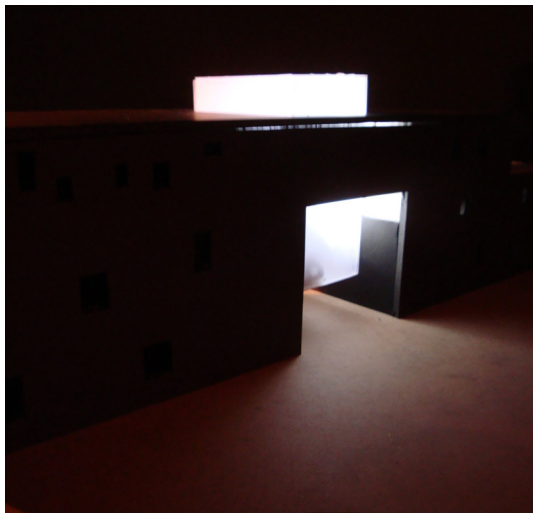
DANSEBOKSEN

Tomta var på motsatt side av Studentersamfundet i Trondheim. ISFIT skulle få et nytt bygg, der programmet hadde et vidt spenn. Allerede fra programmet side så kunne en lese at det var relasjonene mellom mennesker som kom til å prege dette bygget. Alt fra kafé til dansesal skulle inn, og det skulle bli et bygg som skulle brukes til mye mer enn bare ISFIT. Det var da denne dansesalen som ble det sentrale i mitt bygg. Jeg tegna nemlig dansesalen som en hengende glassboks, som hang ned fra den øverste etasjen av bygget. Glassboksen var da fristilt på alle sidene, og var i frosta glass, slik at en bare så konturene av de dansende utenfra. Den hadde da også veldig mye å si for uteområdet rundt, da den ga

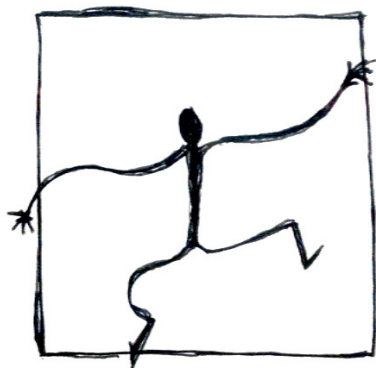
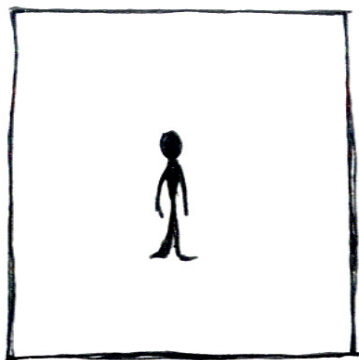
lys og bevegelse også til det utenomhuslige, og området under boksen ble gjort om til en skøytebane om vinteren. Ideen var da at det programmet som var inne ikke skulle stå alene i sin egen lille verden, men at veggen mellom inne og ute skulle være transparent. Ikke bare skulle det være relasjoner på tvers av folk inne i selve huset, men også på tvers av folk ute som inne i bygget.

Denne ideen og det jeg følte for den, har blitt ved meg til den dag i dag. Jeg måtte gå noen runder etter sensors tilbakemelding, men jeg har kommet fram til at jeg liker ideen min. Jeg liker den, og jeg tror jeg vet hvorfor jeg liker den. Og det at jeg nå tror at jeg vet hvorfor jeg liker den er noe av essensen av hva jeg vil ha ut av diplomene min.

Jeg har nemlig et stort ønske om å finne ut av hva, hvem og hvorfor jeg er som jeg er, og gjør som jeg gjør som arkitekt. Det er kun i det siste at jeg faktisk har begynt å si høyt hva jeg liker og ikke liker, og det er som sagt første gang at jeg nevner noe av min bakgrunn for ønske om å bli arkitekt. Det vokabularet som jeg følte at jeg mangla i førsteklasse er ikke helt på plass enda. Jeg vet ikke hva jeg legger i ord som jeg bruker daglig. Jeg vet ikke hva jeg mener når jeg sier at «dette er et godt rom», så dette må jeg finne mer ut av. Jeg vil vite hvem jeg er

Skisse og modellbilde av "Danseboxen."

“Konformboksen” . På tide å begynne å bryte ut.

som arkitekt, hva jeg vektlegger, og hva jeg mener er gode løsninger. Jeg vil bli mer trygg på meg selv, og på mine egne meninger. Jeg kommer nok ikke til å bli en av de som roper ut sin mening først, det skjer nok aldri, men jeg vil gjerne være sikker i meg selv på hva min mening er, og hvorfor den er som den er. Denne runden for å finne ut av ting skulle jeg nok ha gått for lenge siden, men jeg gjorde det aldri. Når jeg ser tilbake på det så var det nettopp med min gode idé om “Danseboksen” at jeg sluttet å finne ut av ting. Jeg fikk et lite slag, og kom meg ikke helt. Begynte å tvile på meg selv, og begynte å se på hva andre gjorde, og prøvde dermed å være “flink pike” og å gjøre alt “riktig” slik de sa jeg skulle gjøre det. Jeg gikk, ironisk nok, inn i boksen; den litt trygge konforme boksen, som jeg først i det siste har begynt å tørre å gå ut av. Grunnen til dette er at boksen rett og slett ikke er for meg. Jeg vet ikke om jeg hører hjemme der; jeg har kanskje i grunn aldri gjort det. Det kan godt hende at jeg en dag finner meg til ro inne i boksen, og blir veldig glad for det, men jeg må først en god omvei utenfor, og se hva det er for spennende ting der. Jeg må finne ut hva det er jeg liker, og hva det er jeg står for, og hvorfor jeg liker og står for nettopp de tingene. Først da føler jeg at jeg kan bli med på diskusjonen på det riktige grunnlaget.

VEIEN VIDERE

Nå som jeg har begynt å tenke “igjen” så har jeg kommet fram til at jeg har veldig lyst til og utforske det med relasjoner og det med en struktur som skaper rom for slike relasjoner. Det, sammen med alle de andre personlig ønskene, har gjort sitt til at jeg har prøvd på en del oppgaver og forkastet dem; de ble med ett til tider mer til hinder enn til hjelp i søken mot å finne svar. Den oppgaven som derimot har vokst fram som den mest spennende, og den som jeg føler at jeg kan utfolde meg mest i er tanken på å tegne studentboliger. Studentboliger lar meg utforske menneskelige relasjoner, gode rom, hva jeg legger i mine egne ords betydninger, og det tar også inn over seg et stort sosialt aspekt som jeg føler vil være av interesse for flere enn bare meg selv.

“Danseboksen” har som idé fasinert meg fordi det var så klare tanker rundt det at et bygg påvirker det omkringliggende området på en mye større måte en mange andre kanskje vektlegger. I hode mitt så er den estetisk pen, men det er ikke bare det; den skaper møter og relasjoner mellom mennesker, uten at de må kjenne hverandre eller faktisk uttrykke ord; de deler lyset og bevegelsene, og det som dansen gir dem. I mitt hode så ble det et varmt lys som ble delt, og som fikk en

betydning for hele området, ikke bare for de som var inne i boksen og dansa.

“The fishboxhouse” skapte rammer for sosial interaksjon som kanskje ellers ikke ville vært like naturlige å pleie, men som ble helt naturlige av den situasjonen den skapte.

Studentboliger fasinerer meg på den samme måten. Det er på en måte noe som er veldig enkelt; det er boliger for mennesker som studerer, men det som ofte kjennetegner en studentbolig er at det skal passe for massene; det skal være rom som er bygd til og ikke bare tåle rent fysisk, men også mentalt en stor utskiftning av beboere. Det som ofte ikke blir tatt med i denne betraktningen er at det er boliger som ikke skal vare for det samme mennesket resten av livet, men heller for flere mennesker i en spesiell tid av livet. Dette blir ofte ikke utnyttet, og de ender ofte opp som blanke skall som skal fylles for enten måneder eller år av gangen, og det er ofte, i alle fall i studentmiljøet i Trondheim, et utskjelt område.

Jeg ønsker å studere hvorfor sosiale relasjoner og arenaer fungerer, og hvorfor de ikke fungerer. Jeg ønsker å ta utgangspunkt i studentboliger, og de bokvaliteter som man finner der.

STUDENTBOLIGER

Trondheim er en studentby. I følge SSB så var det i 2010 nærmere 30 000 studenter i Trondheim [1]. Dette betyr at nesten hver femte innbygger i Trondheim er student [2]. SiT, eller Studentsamskipnaden i Trondheim, stiller med en del boliger til studentene, men det snakkes fremdeles om at boligpresset på det private markedet er for stort, og at studentene dermed må leie bolig til langt over hva studielånet egentlig dekker. Noen vil nok si at studenten klager, men det er og bli en reel situasjon at det er et utrolig stort trykk på det private markedet hvert år, og i år var intet unntak. Det ble rapportert om lange køer allerede på våren for å sikre seg en plass å bo, og det er en rådende holdning i byen om at “alt” blir utleid, både brannfeller og muggspiste kjellere; kvalitet og helse er ikke noe som tas hensyn til [3]. Dette trykket, og behovet for å finne husly forplanter seg over på SiT. Spesielt nye studenter og utvekslingsstudenter er i grunn litt maktesløse når de først kommer til Trondheim. De kjenner som regel ingen som helt tilfeldigvis kjenner en, som har kjent mamma, som kjenner søsteren til sjefen til en som kan skaffe en leilighet, og når SiT står uten ledige hybler, så står de som regel uten tak over hodet de første månedene av semesteret [4].

Teknobyen studentboliger,
Arkitekt MEK

SiT har en del studentboliger spredt utover byen. De studentboligene som er mest kjent i Trondheim er nok Moholt og Voll, samt til dels Steinan, men i 2010 og 2011 ble to helt nye studenthjem åpnet i Trondheim [2]. Berg studentby var først ut i 2010. Gamle Berg ble jevnet med jorda, og sto som nybygg klar med 644 nye "tradisjonelle" hybler. Ved semesterstart 2011 sto også Teknobyen studentboliger ferdig. Teknobyen studentboliger var et resultat av European9, og ble tegnet som et konseptbygg av det spanske arkitektfirmaet MEK. Det ble tegnet som et ledd i utviklingen av området som strekker seg fra Gløshaugen, over Elgesetergate, ned til Nidelven. Det spesielle med Teknobyen studentboliger, eller «My Space» som det opprinnelig het, er at det er totalt 116 studenter som kan bo der. Kanskje ikke videre oppsiktsmessig det, men det skal sies at disse 116 studentene har eget soverom, med eget bad, mens de alle sammen deler ett felles kjøkken. Dette er helt nytt i forhold til studentboliger i Norge, men MEK hevder at det er gjort lignende tilfeller i Australia og Japan [5][6][7][8]. Det har likevel blitt kalt et sosialt eksperiment, og det er på mange måter et prøveprosjekt i veldig stor skala. Dette nye bygget ble før det ble bygget hyllet som det store nye. Dette skulle revolusjonere studenttilværelsen, og skulle skape en blest og ny giv til det å bo i et kollektiv.

Det skulle være tilrettelagt til alle de beste begivenhetene, og det skulle være plassen der du skulle komme ut av et boforhold med 115 nye venner. Det skulle være store fellesrom som skulle kunne ha kapasitet til å fungere som hjemmekino for hele huset, og alle skulle møtes for å lage middag sammen i det store felleskjøkkenet. Det skulle være en kul plass å bo rett og slett. Det skulle være universelt tilrettelagt, og ble hyllet som et miljøfyrtårn. Bygget inngikk i en større plan om en nytenkende grønn akse som skulle bli etablert i forbindelse med utviklingen av hele området [5].

Nå, bare noen måneder etter åpningen, har denne tanken allerede begynt å slå sprekker. Om det bare er oppstartsnerver, eller et resultat av andre ukontrollerbare ting, er uvisst, men rent visuelt så kan jeg gi mine betraktninger om bygget.

Det visuelle uttrykket som dette bygger gir, er at det som skjer inne er totalt adskilt fra det som skjer ute. Det er veldig lite som gir inntrykk av at det er liv inne i bygget for oss som går utenfor. Jeg hadde aldri trodd at det bodde 116 stykker der. Bygget har to fasader som går vinkelrett med gateplanet; en på Elgesetergaten sin side, og en mot Klæbuveien. Det nordlige siden, altså den mellom disse to rette sidene, er delt i to, og

står i vinkel. Denne fasaden er dekket med mange små vinduer. Den ytre rette fasade ut mot Elgesetergate er veldig avvisende, og har kun ett stort vindu, samt noen mindre runde “båtvinduer” lengre opp på veggen. Det store vinduet er til gjengjeld veldig høyt oppe på veggen, og ikke i øyehøyde eller på gateplan. På den motsatte fasaden, den mot Klæbuveien, så har du innsyn til det digre kjøkkenet. Nok en gang så er det veldig lite som vitner om beboerne; du ser antallet representert i kjøleskapsrekkene, men du ser så å si aldri mennesker. Det er som om ingen bor der.

Fasade mot Elgesetergate øverst, og mot Klæbuveien nederst.

Jeg har også snakket med noen som bor i dette store sosiale eksperimentet. Tilbakemeldingene tenderer mot det negative. De to som jeg har snakket med er arkitektstudenter, og som den enes sa: “jeg ser en arkitektonisk tanke, men den er ikke gjennomført. Den er ikke gjennomarbeida. Enten så har SiT fjernet for mye av det som arkitekten har tenkt, ellers så er det for sterilt til at det kan kalles et ferdig produkt.” Hun andre kom med enda sterkere meninger: “det kunne faktisk har vært et fengsel eller et sykehus; det er sterke farger som skal sprake opp det hvite, og det er som et industrikjøkken som skal masseprodusere mat til 116, bare at vi lager maten selv.” Av alt de sa så må jeg ærlig innrømme at

det som forundret meg mest av alt var denne kommentaren: “det er faktisk vanskeligere å bli kjent med folk når vi er så mange; det er som om det er en åpne konsensus for at det ikke lengre er behov for prating mellom beboerne på kjøkkenet, og det skarpe skille mellom privat (som er soverommet) og det utrolige offentlige (kjøkkenet) er så skarpt at det er nesten mer naturlig å beholde relasjonen som fremmed i den offentlige delen av bygget.”

Dette fasinere meg veldig. Det at det er vanskeligere å bli kjent med folk når en bor 116 stykker sammen var nok ikke det arkitekten hadde trodd da de tegnet dette bygget. Det følger alle “reglene” for hva et nytt og spennende kontor skal gjøre når de får i oppgave å tegne et studenthjem. Det bryter med normene som allerede fins, og det utfordrer situasjonen til de boende. Hva er det da som har gått galt? Hvorfor fungerer det ikke? Er det bare startproblemer som er grunnen til dette? Eller det at arkitekten hadde sett for seg at det var andre typer mennesker som søkte seg til studentboligene, men at på grunn av boligmangel så var det mange som rett og slett trengte et tak over hodet, og da ikke helt passer inn i et slikt kollektiv?

Klassetur til Italia, våren 2008. Klassen bruker de Carlos auditorium. Ellers er det tomt..

Det er ikke første gangen at en arkitekt har tegnet et studenthjem på bakgrunn av intensjoner og tanker som beboerne aldri fulgte opp. Universitetet i Urbino, i Italia, har studentboliger tegnet av den italienske arkitekten Giancarlo de Carlo. De Carlo laget store åpne fellesrom som han så som auditorium eller aulaer som skulle brukes til heftige studentdebatter og studentdemonstrasjoner. Det skulle være rom som skulle blåse liv i det politiske livet som arkitekten mente at en student levde, og de store åpne overdimensjonerte betongtrappene skulle gi grobunn for en ny tid; en tid med debatter og interaksjoner for studentmassene. Da vi besøkte studentboligene våren 2008 var det klart at dette ikke hadde skjedd. De store åpne rommene var tomme og døde, og det som best representerte dette var et pingpongbord som sto øde og forlatt; uten at vi så et enda menneske. Dette var et soleklart eksempel på en arkitektonisk idé, der ideen ikke ble oppfattet på den samme måten av beboerne som av arkitekten.

Disse to enkle betraktningene av to studentboliger og de sosiale rommene som ikke blir opplevd slik arkitekten mente de ville bli, er noe jeg har lyst til å studere nærmere og utforske. Hva er det som får sosiale arenaer til å fungere, og hva er det som får de til å ikke fungere? Hva er gode

rom? Hvilke kvaliteter er det som jeg ønsker skal på plass for å få gode studentboliger? I Danmark er det lange ventelister på å få bo på noen av kollegiene der; hvorfor fungerer Tietgenkollegiet i København så godt?

For hva er gode studentboliger? Er det greit at taktilitet og velvære blir valgt bort når det blir satt opp i mot det at det skal vare og være slitesterkt? Hvor mye blir vi påvirket av det vi omgir oss med; vil ikke studentboligene tjene på at studenter liker å bo der så mye at de velger å bli boende om de kan? At i stedet for at de bor der gjennomsnittlig et halvt år av gangen heller bor der i to?

Hva er gode rom? Blir estetikk valgt bort når det ikke lenger er en kjøpesterk gruppe som skal være mottaker? Er det det mest formgivende å velge å gi to store rom som kan brukes som de vil? Peter Zumthor skriver i Thinking Architecture at:

"I like the idea of arranging the inner structures of my buildings in sequences of rooms that guide us, take us places, but also let us go and seduce us. Architecture is the art of space and it is of time as well-between order and freedom, between following a path and discovering a path of our own, wandering, strolling, being seduced." (Zumthor, Thinking Architecture: s 86, 87)

Tietgenkollegiet, Danmark.

Forventer vi for mye når vi ønsker å bli forført av en studentbolig?

Et annet spørsmål som kan få fokus er om det i det hele tatt er like heldig å plassere store mengder “samme” folk inne på et lite område. Moholt har til dels blitt en “getto” for utvekslingsstudentene; et område der det nesten ikke er behov for en utvekslingsstudent å gå ut av området; alt de trenger er der, og de kan komme seg gjennom et helt år i Norge uten en eneste norsk venn, men heller tre fra Hellas, to fra Tyskland, og en fra Portugal.

Dette er noe som jeg har lyst til og utforske. Det at de sosiale rommene og arenaene skal fungere ser jeg på som spesielt interessant. Jeg føler at dette er viktig fordi det belyser så mye mer enn bare studentboliger; også diskusjonen rundt annen interaksjon som skapes gjennom arkitektur blir berørt av nettopp dette.

Hva er det som får sosiale arenaer til å fungere? Om jeg går tilbake til den enkle trestrukturen fra barndommen så kan jeg forenklet trekke en konklusjon om at de sosiale rammene trenger en mindre terskel på å ha “rett” til å være der. I trestrukturens tilfelle så skapte de faste rammene, altså trekassene som var stablet oppå hverandre,

og det ene vinduet som ble vasket daglig, en fast ramme som alle kunne komme til; det at vinduet ble vasket skapte en fysisk handling som legitimerte den mentale og sosiale delen av opplevelsen. Vi vasket vinduet med såpe og vann, mens vi snakket om helt andre ting; vi ble kjent med hverandre i en ufarlig situasjon.

Dette er da også kanskje tilfelle for studentboligene. I nye Teknobyen studentboliger er det meningen at folk skal bli kjent med hverandre på kjøkkenet og aller helst i stua. Det skarpe skille mellom det private og det offentlige får det nesten til å virke på meg som om det å sette seg ned i sofaen med en du ikke kjenner er på lik linje som å sette seg på en benk med en vilt fremmed i parken. Det gir dermed ikke noen garanti for interaksjon. De store åpne fellesarealene har ingen funksjon utover det å være store og åpne. De legitimerer ikke en annen funksjon: de gir ikke alle en “rett” til å være der.

Hva blir så veien videre? Jeg har lyst til å studere de ulike studentboligene som finnes i Trondheim, med spesiell vekt på Teknobyen. Jeg ønsker også å studere andre studenthjem som har blitt erklært gode. Jeg ønsker å se på hva gode rom er, og på hvor mye av det private en kan trekke ut til det

offentlige, før det går imot sin hensikt. Jeg ønsker å se på når de sosiale arenaene og sonene fungerer, og når de ikke fungerer. Jeg trenger å vite mer om hva beboerne syns om studentboligene, og jeg trenger å se på hva som gir god bokvalitet.

“My dedication to finding the right size of things is motivated by the desire to create degrees of intimacy, of closeness and distance.” (Zumthor, Thinking Architecture: s 87)

Størrelsesforhold er også noe jeg må se på. Det er ikke nok og bare ta utgangspunkt i at studenter er studerende; de har også menneskelige situasjoner som det må planlegges og tilrettelegges for i bygningen som skal huse de.

Jeg syns det er spennende å se på hvordan en sosial situasjon kan gjenspeiles og omformes i arkitektur. Om jeg klarer å etablere og forstå relasjonene som jeg føler ble skapt i “the fishboxhouse” og “danseboksen” så er jeg langt på vei. Om jeg kommer til å klare dette er fremdeles usikkert, men jeg gleder meg til å begynne på oppgaven. Forhåpentligvis, gjennom dette arbeidet, vil jeg komme litt nærmere å finne ut hvorfor jeg som arkitekt er som jeg er, og gjør som jeg gjør.

KILDER

Bøker:

Zumthor, Peter, *“Thinking Architecture”* 2010
Birkhäuser GmbH, Basel

Internettsider og artikler:

1. <http://www.ssb.no/utuvh/tab-2011-05-20-01.html> (19.10.11)
2. <http://www.sit.no/content/1125/SiTs-historie> (19.10.11)
3. <http://www.tv2.no/nyheter/innenriks/trondheimstudenter-bor-i-brannfeller-3277889.html> (19.10.11)
4. <http://www.stv.no/content/webitem/797/> (20.10.11)
5. <http://www.adressa.no/forbruker/hjem/article1298703.ece> (19.10.11)
6. <http://www.universitetsavisa.no/student/article2565.ece> (20.10.11)
7. <http://biblioteket.husbanken.no/arkiv/dok/3121/abelsgt.pdf> (19.10.11)
8. <http://www.contiga.no/contiga/pagaende-prosjekter/my-spice-trondheim.html> (19.10.11)

Bilder:

Edith Stout Sue-Chu

Natalie Stout Sue-Chu